

8. Přání sraní

„Všichni k zemi,“ zakřičel první chlap, který vtrhl do malé ošuntělé banky v malém městečku uprostřed pouště. Za ním vběhlo dalších šest maskovaných mužů, jeden začal hlídat dveře, další stáhl kalhoty, otočil se a pokropil ležící klienty fakt mocným proudem hoven.

„Jestli někdo cekne, dostane druhou várku přímo do ksichtu,“ řekl první a pozoroval rukojmí, z nichž většina pod sebe nablila pořádný koláč, „ty a ty, běžte k trezoru a otevřete ho.“

Dva maskovaní lupiči se odloučili, obešli dřevěnou přepážku a zvedli úředníka.

„Ty vypadáš, že máš klíče.“

„To mám, ale ne od trezoru, protože ten má časovej zámek,“ odpověděl třesoucím hlasem muž.

„Lžeš, jako když peníze tiskne,“ řekl hlas pod maskou a kopl úředníka do holeně.

„Nelžu,“ rozbřečel se zaměstnanec banky a zhroutil k zemi.

„Musíme to udělat postaru. Přines zesilovač,“ pokračoval jeden z těch dvou zlodějů u ležícího, teď už strachy pokáleného, zaměstnance banky.

Z velké brašny vyndali hranatý přístroj s tryskou na jedné straně a podivným otvorem na druhé, který velmi nápadně připomínal otisk prdele. Jen se usadit.

Před trezorem složili skládací kozu, do které umístili krabici, velící neznámý vyměnil stráž u dveří a ten, který doposud hlídal, přešel k boxu a stáhl kalhoty. Svým ohromným přirozením vyděsil několik žen, jenž to celé pozorovaly a narval prdel do otvoru.

Nadechl se, zatlačil a na krabici se pomalu rozsvěcovala diodová stupnice od zelené až po červenou. Jakmile zasvítla velká oranžová kontrolka, zarazil dech a ještě pořádně zatlačil.

„Otevřít trysku,“ oznámil obsluze a ta stiskla ovládací tlačítko. V přístroji to zarachotilo a z přední trysky vystříkl proud prudce stlačených sraček, které se zakously do ocelových dveří trezoru jako do másla.

„Hovna sou lepší než voda,“ zasmála se obsluha směrem k nechápajícím ležícím zajatcům a pomalu pohybovala hovnovým řezákem, dokud trezorové dveře neodpadly.

„Zabal ten krám a zbytek balit prachy, musíme zmizet, venku se srocuje dav místních křupanů a začínají vypat nasraně,“ oznámil velitel a stál nervozně u vstupních dveří.

„Pojď sem, pokropíš je trochu,“ řekl tomu, který hlídal ležící návštěvníky. Ten poslechl, šel ke vstupu, stáhl kalhoty a vystrčil prdel.

„Pořádně jim nalož,“ dodal velitel a nepřestával pozorovat místo před bankou.

Z pohledu nasraných domorodců nastala poněkud surrealistická scéna neb po otevření dveří bankovního domu vylezla chlupatá prdel. Krátkou chvílí byl klid, ale poté z řítního otvoru vystříkl opravdu silný proud smrduté kapaliny, který postupně pokropil celý dav. Vlastník prdele vykonal elegantní oblouk a zesral skoro úplně všechny.

Část přihlížejících okamžitě začala zvracet a zbytek se rozutekl do všech stran.

„Zmizte, je-li vám život drahý,“ zakřičel velitel zlodějů do ulice a zapáchající zbytek lidí se rychle vypařil jak pára na hovnem.

„Máte hotovo? Teď musíme zmizet my,“ zakřičel do banky a nepřestával sledovat okolí.

„Jsme připraveni,“ vyrovnali se muži do řady a jeden z nich nepřestával hlídat ležící klienty. Nikdo nezkoušel protestovat, všichni leželi tak tiše, jak jen ve zvracích a sračkách mohli.

Velitel vyšel na ulici, rozhlédl se a zapískal na prsty. Po krátké pauze zpoza rohu zaznělo dusání a před banku přiběhlo sedm nádherných robotických koní.

„Nasedat a mizíme,“ zavelel a naskočil na umělého arabského hřebce. V pozdním odpoledním světle postavil koně na zadní a zaržál.

Jezdci zvedli prach v ulici a zmizeli do pouště zalité zapadávajícím sluncem.

Po nějaké době začaly vycházet z vykradené banky postavy a ulici postupně zaplňovali zvědavci.

„Šerife, co budeme dělat?“ kdosi promluvil.

„Jsou všichni v pořádku?“ řekl někdo jiný.

„Šerife jsou, akorát sme všichni pořádně zesraný hovnama.“

„To vidím, je tady zesraný naprosto všechno, no a co budeme dělat? Pronásledovat!“ vystoupil šerif z davu a v okolo něj vzniklo prázdné místo.

„Šerife, je to dobrý nápad, ale teďka na noc? Nebude nic vidět,“ promluvil jiný hlas z davu.
„Dobře, dobře, půjdeme se poradit do salónu a ráno za kuropění zahájíme pronásledování,“ řekl šerif a rozhlédl se po okolních mužích. Odpovědí bylo souhlasné mručení a proud lidí zamířil do zábavního podniku, ze kterého se již linul zvuk píána a halas lidových opileckých písní.

Ráno za úsvitu bylo v prostranství před lokálem vícero motajících postav, které se snažily naskočit do sedel.

„Kdo je kurva úplně našrot, zůstane doma!“ zařval šerif a zoufale kroutil hlavou, když viděl tu vyndanou zvěř.

Nakonec se však podařilo sestavit relativně funkční komando pronásledujících a mohli vyrazit. Zamávali ženám, dětem a těm, kteří nemohli bezpečně do sedel. Odcválali směrem, kterým včerejší večer utekli maskovaní zasraní lupiči.

Putovali několik hodin, slunce mezitím vystoupalo vysoko nad hlavy a pražilo tak, že veškerý život zalezl do dutin pod zem.

„Šerife, budeme muset někde zastavit a napojit koně. Ti naši na rozdíl od jejich potřebují odpočinek a vodu,“ ozval se kdosi.

„Dojedeme k napajedlu a tam uděláme pauzu,“ oznámil stroze šerif a pokračoval v jízdě.

Krajina byla rozpálená a nad kameny se tetelil horký vzduch. Sem tam proběhla nějaká šílená ještěrka a nikde nebylo vidět zeleného lístku. Čas líně ubíhal s skupina jezdců mířila k teplem mihotavému obzoru.

Stopy robotických koní v pásech písku prozrazovaly, že jsou na správné cestě. Stroje sice nepotřebují vodu, ale jejich obsluha ano. Tento fakt všechny účastníky děje směřoval k napajedlu uprostřed ničeho.

Cválali celý den a v podvečer jim byl odměnou výhled na zelený ostrůvek s modrou lesknoucí vodní hladinou.

„Šerife, vidíte někoho?“ zeptal se jeden z mužů.

„Nevidím a nechce se mě věřit, že bysme tu byli první,“ odpověděl šerif s triedrem na očích, kterým zkoumal oázu před sebou, „budeme tam muset sejít, stejně nám nic jiného nezbejvá,“ dodal.

Skupina vedrem zmožených jezdců klesala z návrší k zeleni. Dojeli k prvním keřům, sesedli z koní a pěšmo postupovali k vodě. Zvířata vytrhlo vábení vlhkosti ve vzduchu, tak jim nikdo nebránil a pustili je.

Lidé stejně jako zvířata hltavě padli obličejí k zemi a nikdo nezaregistroval, že si vzájemně nekryjí záda.

„Tak už ste dopili?“ jízlivě jim za hlavou promluvil známý hlas. Povstali a otočili se. Stáli tam. Sedm desperátů, jeden měl stažené kalhoty a mířil po nich prdelí.

„Já sem si říkal, že tu někde budete. Takže chlapci, přestaňte dělat tyhle páchnoucí legrácky a normálně se vzdejte jménem zákona,“ řekl šerif a prsty netrpělivě poklepával těsně nad kolty.

„Na to ani nemysli, je to úplně zbytečný, protože všichni za chvíli až na jednoho zemřete,“ klidným hlasem zazněla odpověď.

„Proč bysme měli umírat?“ zeptal se překvapeně šerif.

„Protože nás kurva pronásledujete a jeden musí přežít, aby vypověděl, co se stane všem, který po nás zkusej jít,“ provokativně zahlásil velitel zlodějů.

Šerifovy prsty zacukaly a hmátly po rukojetích koltů. Ruce už však zbraně nestihly vytáhnout, protože vůdce zlodějské bandy zvedl ruku a z vystrčené prdele vystříkl ostrý proud sraček, který drtil vše, jenž mu přišlo do cesty. Hlavně kosti.

Proud hoven znečistil písčnou pláž, pokryl hromady masa s kostmi rozdrcenými na kaši a voda změnila barvu do hněda. Odněkud přilétla hejna much, které okamžitě pokryly místo zkázy. Zůstal jen jeden muž s rozbitou nohou a jeden zdravý kůň.

„Ty, ty povíš, co jsi viděl a důrazně vysvětlíš, že všichni, kteří se vydají v našich stopách, vyrazí na cestu smrti dlážděnou smrtícím hovnem. Je to jasné?“ řekl důrazně vůdce zlodějů. Zraněný muž souhlas odkýval a hlavu nechal skloněnou.

„Dobře, jsem rád, že si rozumíme,“ dodal a zavelel k odchodu. Zmizeli v rostlinstvu oázy a poraněný muž osaměl.

První pohledy věnoval zraněné noze. Odplazil se ze znečištěného písku k čisté vodě, ve které omyl zraněný úd a z kusu provázku zhotovil škrtidlo, kterým zastavil krváčení.

„Jestli tohle přežiju, nikdy už do pouště nevyrazím,“ proběhlo mu hlavou a přivolal koně, nabral zásobu vody a namáhavě se vyškrábal do sedla. Pobídl zvíře, které začalo cválat a jezdec zamířil po vlastních stopách zpět domů.

Měl celkem štěstí, že ho cestou nepřekvapila smrt v podobě vykrvácení, žízně či písečné bouře, ale po třech dnech v sedle kuň vyčerpáním padl k zemi na hranici písku a zeleně. Protože zranění a bolestivé odřeniny v tříslech neumožňovaly běžnou chůzi, rozhodl se plazit tak dlouho, dokud nenarazí na stopy civilizace. Nechtěl zemřít takto blbě, když už úspěšně překonal poušť a přežil. A protože štěstí je nebetyčná svině, tak ho dovedlo k prašné cestě, po které zrovna jel povoz tažený oslem.

„Doprdele, člověče, co tady děláte?“ zastavil před ním vousatý stařec a zraněný nebožák padl do bezvědomí.

Otevřel víčka a pomalu začal zaostřovat zrak. Spatřil nad sebou několik ženských obličejů.

„Už je vzhůru,“ promluvila jedny ústa.

„Kde je můj manžel,“ ozvala se další žena.

Konečně obraz nabral ostrých rysů. Uvědomil si, že leží u šerifa doma a sklání se nad ním paní šerifová s paní hokynářovou.

„Mrtví, všichni jsou mrtví,“ s doširoka otevřenýma očima mumlal k ženám.

„Co se stalo?“

„Počkali na nás v oáze u napajedla a jenom já sem přežil.“

„Jak se ti to podařilo?“ zeptal se další hlas.

„Nechali mě přežít, abych se vrátil a vzkázal, že po nich nemáme jít, jinam si smrt hovnem přijde pro nás všechny. Panebože, to byl děsivej zážitek,“ upadl zpět do bezvědomí.

„Co budeme dělat?“ řekl zase jiný hlas.

„Potřebujeme pomoc,“ odpověděla paní šerifová.

„Kde ji seženeme?“ zeptala se paní hokynářová.

„Buďme realistky, naši chlapi nám moc nepomůžou. Musíme sehnat profesionály,“ řekla paní šerifová.

„A kde je chceš sehnat?“ vyptávala se dál paní hokynářová.

„Dáme dohromady veškeré cennosti a půjdu hledat pomoc do města,“ navrhla paní šerifová.

„Nemáme skoro žádný peníze, všechny nám ukradli!“ vykřikl jakýsi hlas.

„Vždyť říkám, všechny cennosti, prstýnky a náušnice, přibory, šperky, prostě všechno hodnotný. A chci to mít do večera tady na stole,“ s důrazem v hlase pronesla paní šerifová postávajícím postavám, mezi kterými to zaševalilo. Ale nepadl žádný odpor a v tichosti odešly.

Paní šerifová ráno zavázala uzlík naplněný převážně různými osobními předměty typu „*památka po babi*ce“. Opásala se dvěma plasmovými koľty, vyšla ven před dům, kde už stálo shromážděné celé městečko a tiše vyčkávalo.

„Nebojte se, vrátím se brzo s pomocí a získáme zpět vše, jenž nám právem náleží,“ řekla sousedům, nasedla na koně a vycválala do vycházejícího slunce.

Po obchodní stezce putovala s přestávkami pět dnů, než krátce po západu slunce dorazila na vysoký kopec, ze kterého měla výhled na město, které do okolí svítilo silnými elektrickými lampami. No město, spíše středně velká mezihvězdná obchodní stanice čtvrté cenové kategorie, které vznikaly právě kvůli tomu, aby se v nich daly sehnat věci a lidé, které jinde neseženete.

Sestoupila do údolí a po dlážděné cestě osvětlené lampami pokračovala k velké civilizaci vzhledem k místnímu osídlení.

Stavby všelijakých tvarů a všelijaké kvality lemovaly ulice, jenž byly plné různých tvorů, které paní šerifová nikdy před tím neviděla. Nenápadně si posunula balíček se šperky hlouběji mezi kozy, protože měla pocit, že tady určitě příliš bezpečno nebude.

Vlastně vůbec nevěděla, kam by se měla obrátit, tak začala hledat kancelář místního šerifa. Procházela bulvárem, míjela výlohy obchodů a výkladní skříně pohostinských zařízení, ze kterých občas propadli za hlasitého řinčení skla vyhození hosté či chumle rváčů. Paní šerifová viděla hodně rvaček, ale v jejím městě byl jen jeden salón a všechny obyvatele znala. Zastavila u pojízdného stánku na rohu ulice, za kterým šedivák s velkýma očima prodával hot-dogy.

„Prosila bych jeden párek v rohlíku a fialovou limonádu,“ poprosila prazvláštního prodavače, jenž ji sjel pronikavým zrakem od hlavy až k patě.

„Zaplatit paní máte čím?“ zeptal se.

„Mám,“ vytáhla drobnou minci ze žlutého kovu a podala obchodníkovi, který do ní kousl a schoval.

„Za ní byste mohla mít hromadu parků v rohlíku, víte to?“

„Vím, ale potřebovala bych pomoc.“

„A jakou?“ zeptal se zvědavě šedivák.

„Potřebovala bych poradit, kde najdu stanici šerifa, chci nahlásit vykradení banky a požádat o pomoc,“ odpověděla paní šerifová a sledovala prodavače, který svými malými ústy začal produkovat opravdu hodně hlasitý chechot.

„Co je vám tak k smíchu?“ zeptala se a zakousla zuby do párku, který byl opravdu skvělý.

„Ale nic, jen se směju, jak jsem dobře vydělal. Šerif je přes ulici přímo támhle a rohlíku se nebojte, je bezlepkový.“

„Cože?“ podivila se paní šerifová a podívala směrem, kterým ukazoval šedivák. Spatřila ošuntělou stanici s blikajícím logem ochránců pořádku.

„Nejsem si však příliš jist, že se tam domůžete čehokoliv. Ti pánové tu nemají příliš dobrou pověst.“

„Jak to myslíte?“

„Tak jak to říkám, milá paní. Další prosím,“ ukončil šedivák rozhovor, protože za paní šerifovou se vytvořila fronta, která čekala na obslužení.

„Stejně to zkusím, děkuji za jídlo,“ odpověděla a zamířila přes rušnou silnici k budově místního šerifa.

Otevřela špinavé dveře, vešla do ještě špinavější místnosti s lavicemi, pomalu otáčejícím větrákem a špinavou přepážkou, za kterou byl vidět stín. Zaklepal na sklo a čekala, než úředník dokončí jakousi práci.

„Co chcete, ženská?“

„Přicházím z malého města ze severovýchodu a potřebuji pomoc. Sedm maskovaných banditů přepadlo naši banku a ukradlo naše úspory.“

„Co my s tím?“ nechápavě vytréštil oči zaměstnanec kanceláře šerifa.

„Jak co vy s tím? Sepíšeme protokol a přidělíte mi několik trénovaných lovců zločinců.“

„Máte čím zaplatit?“

„Mám.“

„Bude to hodně drahý,“ řekl chlap a začal se nějak zvláště usmívat.

„Nevadí, mám nějaké cennosti.“

„Výborně!“ vykřikl chlap a zmáčkl nenápadně pod stolem skryté tlačítko. Z dveří vedle přepážky vyšlo několik uniformovaných ozbrojenců s obuškou a řetězy v ruce.

„Co to...?“ vykřikla paní šerifová, když byla obstoupena kolem dokola a nějaké ruce měly snahu, aby ji z ruky vyškubly balíček se šperky.

„Tak to teda ne!“ vykřikla znovu a její rychlá pěst zasáhla nejbližší obličej, který se zavlhl a s celým tělem padl k zemi. Dalšího kopl do koule, čímž využila krátkého momentu uklidnění situace a vyběhla ven. Získala malý náskok a utíkala bulvárem. Za ní vyběhlo několik strážců zákona, kteří nekompromisně sráželi k zemi kolemjdoucí a zcela bezmyšlenkovitě stříleli za utíkající paní šerifovou. Zahnula do úzké uličky a až pozdě si uvědomila, že udělala chybu.

Doběhla na konec a otočila se. V tu samou chvíli vchod zatarasilo pět takzvaných strážců zákona a hlasitě se smáli.

„Dej nám všechno zlato, který máš a možná tě necháme žít,“ řekl jeden z nich a pomalu se přibližovali. Pomalu přesunula ruce ke zbraním u pasu a v mysli očekávala boj na život a smrt.

„Kurva, co se to tady děje?“ zničehonic najednou zakřičel neznámý hlas.

Všichni otočili hlavy k východu slepé uličky, kde stál šikmooký muž s dlouhou bradkou a sledoval dění.

„Do toho se panáčku nemontuj, to není tvoje starost, to je naše starost,“ odpověděl jeden z uniformovaných útočníků.

„Jak kurva není moje starost? Vidím pět chlapů a jednu ženskou, která očividně vypadá, že má problém,“ řekl šikmooký.

„To nejsou tvoje problémy,“ odvětil policajt, „a bude lepší, když odsud zmizíš.“

„Šéfe, mám tu malý problém,“ řekl šikmooký a vytáhl meč.

„Jaký problém?“ objevil se v zorném poli chlap, který kouřil velmi pachově výraznou cigaretu.

„Šéfe, nějaký maníci ohrožují ženu v nesnázích.“

„Hm,“ díval se ten, který byl označen jako Šéf.

„Já jsem Kapitán Blázen a tato žena je moje známá. Jestli máte problém, pojd'te si ho vyřídit se mnou.“

„Nemontuj se do toho nebo zemřete,“ zazněla odpověď.

„Pongu, to se mi nelíbí, zneškodni je, ale nezabíjej. Vypadaj jako strážci nepořádku.“

„Šéfe rozkaz,“ odpovědě Pong a udělal pár kroků vpřed.

Služebníci šerifa zaútočili, ale velmi rychle poznali, že zvolili opravdu špatný cíl. Pong všechny krátkými prudkými údery zneškodnil a poslal k zemi.

„Teď nám povězte, do čeho jsme se vlastně namočili,“ zeptal se Kapitán Blázen paní šerifové, která naprosto nechápala změnu situace, ale rychle získala pocit, že konečně potkala ty správné lidi.

„Potřebuji pomoc, byli jsme okradeni,“ odpověděla a únavou omdlela.

„Šéfe, co budeme dělat?“

„Hlavně bysme měli zmizet. Kokote, vem ji do náručí a padáme do hotelu,“ řekl Blázen, odhodil vajgl do bláta a udělal místo.

Kokot zvedl paní šerifovou a vzal do náruče. Pong nahlédl do ulice a rychle zmizeli v davu.

Chlápci na zemi se začali pomalu sbírat a zjišťovat, která vlastně odbila.

„Kdo to do hajzlu byl?“ mnul si jeden z nich hlavu.

„Já nevím, ale už bych se s nimi potkat nechtěl,“ odpověděl další a raději se rozhodli vrátit zpět do stanice a vyčkat nějaké snadnější oběti.

Paní šerifová otevřela oči a zjistila, že leží ve velmi pohodlné posteli, nad kterou se skláněla zvláštní bytost. Paní šerifová leknutím vykřikla.

„Nebojte se, jmenuji se Urgha. Kapitáne, už je vzhůru.“

„Výborně, tak se snad dozvíme, jaký má madam problém,“ odpověděl hlas.

Zaostřila a posadila se na pelest postele. Po levé ruce spatřila na nočním stolku šálek teplého čaje a kus koláče.

„Kdybyste měla hlad a žízeň,“ řekla Urgha.

„Kde to jsem?“

„V bezpečí hotelu. Tady nás nikdo rušit nebude. Jo a říkají mi Kapitán Blázen,“ představil se chlapík se zvláštně vonící cigaretou v ústech.

„Jsem paní šerifová a hledám tady pomoc. Přepadli naši malou banku a můj manžel je mrtvý,“ vyhrkla, jak nejrychleji uměla.

„To je smutnej příběh, ale co my s tím? Proč se neobrátíte na místní šerify?“ řekl Blázen.

„V tý uličce, to byli šerifové,“ odpověděla paní šerifová.

„Ohm...“ zarazil se Blázen a rozhlédl po ostatních. Nastalo krátké ticho, ve kterém proběhlo několik vzájemných pohledů.

„Šéfe, co kdybychom spojili příjemné s užitečným, udělali si malou loveckou výpravu a pomohli tady dámě v nesnázích?“ ozval se Pong, který ucítil vůni krve.

„Hmm... Co vy na to?“ zeptal se Blázen.

„Kapitáne, já bych problém neměl, nikam nespěcháme a tohle město je nuda,“ ozval se Jackův opilecký hlas.

„Jsem žena a jako žena soucítím s jiným trpícími ženami, rozhodně souhlasím,“ řekla nekompromisně Urgha.

„Můj vůdce, já jdu tam, kam půjdete vy. Mám zabalit zavazadlo na výpravu?“

„Kokote, rozhodně. Zavolej ještě do půjčovny a vyber nějaký vozidlo do terénu. Vyrazíme za hodinu,“ rozhodl Kapitán a zapálil ubalený brko.

Zhruba za hodinu a půl valili v luxusním terénním voze po prašné pouštní cestě směrem, který určila paní šerifová.

„Jakže dlouho jste to na koni jela?“ zeptala se Urgha.

„Pět dní, zlatíčko.“

„Nám to nebude trvat tak dlouho, maximálně 48 hodin,“ odpověděl od řízení Kokot.

„Pohodlí máme, sedačky se dají sklopit a vzadu je malej chemickéj hajzl, takže nemusíme kvůli sraní zastavovat,“ řekl Pong, který stál a koukal prosklenou kupolí do okolní pouště. Viděl, že se k nim blíží velká písečná bouře.

„Šéfe, před náma je pěkná divočina,“ dodal.

„Můj vůdce, to projedeme, vybral jsem odolný vůz,“ řekl Kokot a sledoval přibližující haldu písku.

Vůz sebou otřásl, když do nich písečná stěna narazila, poskočil, ale nekompromisně si razil cestu dál. Kamínky písku narážely do trupu a vydávaly nepříjemný zvuk, který musel Pong přerušit svojí oblíbenou hardcorovou kapelou.

Chlazené lahvičky, plný popelník a dlouhé bílé lajny pokrývaly stůl okolo sklopených sedaček, ve kterých hověla spokojená posádka. Blázen seděl vedle Kokota a netrpělivě čekal až z bouře vyjedou. Nakonec z toho byla pěkná tříhodinová jízda naslepo, ale místní slunce opět nakonec vysvitlo.

Po 46 hodinách a několika minutách se na obzoru objevily dřevěné stavby malého města.

„Jsem konečně doma,“ spadl paní šerifové kámen ze srdce.

„Madam šerifová, víte co mi leží pořád v hlavě?“

„Copak?“

„To vraždění proudem hovna. Nikdy jsem o ničem podobném neslyšel,“ řekl Pong a současně mu došlo, že ho ještě nenapadlo paní šerifovou požádat o trochu mrdu. Postavu neměla úplně nejhorší.

„Mám tady hodně svědků, kteří viděli tu prdel v akci,“ odpověděla paní šerifová a nějakým třetím okem pochopila, jaká myšlenka právě Pongovi prolétla hlavou. Nechala to ale raději být.

Dojeli před místní salón, Kokot zastavil a otevřel dveře.

Nejdříve vystoupil Pong a pořádně se porozhlédl. Čumilové utichli a znejistěli. Poté vystoupila Urgha. Dav zašuměl. Jack vypadl na písek a málem rozbil láhev, kterou držel v ruce. Kokot způsobil údiv a poodstoupení zvědavců o tři kroky zpět. Nakonec vystoupil Blázen s jointem v ústech a spolu s ním paní šerifová. Dav překvapením vyjekl.

„Jsem to skutečně já a přivedla jsem pomoc,“ oznámila davu.

Večerní mejdan na účet radnice probíhal v buranském stylu za zvuků rozladěných houslí a piána. Dívky a ženy podlehly Pongovým sexistickým provokacím a zcela nahé předvedly luxusní tříhodinové kankánové představení, které ocenili i zúčastnění muži a manželé.

Bar byl prohnutý tíhou alkoholu a stojících tančících návštěvníků. Sem tam se ozvala střelba do vzduchu a na zem padaly třísky ze stropu.

„Šéfe, tohle bude jednoduchý a zábavný dobrodružství, já se docela bavím,“ smál se Pong, který stál u baru a drtil perník. Popravdě napsáno, zanedlouho byl salón plný sjetých lidí a všichni pařili, jako kdyby měl nastat jeden z těch dalších planetárních soudných dnů, který se nakonec protáhl na týden.

„Kapitáne, asi bysme měli začít něco dělat,“ řekla společensky unavená Urgha.

„Měli bychom,“ pohlédl Blázen po poloprázdné místnosti s rozmlácenými stoly a židlemi. Pianista hrál na několik posledních párů kláves a sedící houslista brnkal na strunu poslední. Ležící odpadlíci byli všude možně a nablito bylo solidně jak vevnitř tak venku, kde leželi ti, kteří vyšli ven, ale už nedošli domů.

„Urgho, najdi Kokota, Ponga a Jacka, po snídani vyrazíme. Já jdu probudit paní šerifovou,“ řekl Blázen a začal klidně balit brko.

„Paní šerifová, probud'te se,“ přitáhl židli k madam spící čelíčko u stolu a zapálil jointa.

„Co, co co? Co je? Kde to sem?“ otevřela krvavé oči.

„Paninko, my teda vyrazíme, ale musíte nám konečně vysvětlit, koho přesně máme zabít.“

„Já sem vám to ještě neřekla?“ zeptala se podiveně.

„Naprosto vůbec netuším, nic si nepomatuju,“ odpověděl Blázen.

„Aha,“ zamyslela se a znovu odvyprávěla celý zasraný příběh.

Pozdě odpoledne byli po jídle a vozidlo bylo vyčištěno od tělesných tekutin, protože Pong povozil místní děvčata po okolí a přitom jim ukázal kouzlo kung-fu tantry a perníku.

„Šéfe, to byl solidní mejdáněk, místní sou hodně příjemný lidi. Je načase jim pomoci.“

„Souhlasím, nasedat a paní šerifová nám ukáže, kde naposledy byli spatřeni ti zasraní padouši,“ rozkázal Blázen a posadil se vedle Kokota, který již natěšeně očekával další stovky kilometrů za volantem.

Stopy v písku dávno zmizely, tak se museli spolehnout na Pongovy stopařské schopnosti. On to nikdo moc neví, ale tajemství pátrání po starých stopách jest jedním z umění, kterého se lze v Šaolinském klášteře naučit.

Dojeli k oáze, kde byla pozabíjena skupina pronásledovatelů z městečka. Zastavili u jezírka s vodou, vytáhli slunečníky, sedátka a plážová lehátka. Kokot rozdal orosené lahváče a šli se podívat, jaké zůstaly stopy. Vybělených koster si všimli hned, ale to Ponga nezajímalo. On hledal jiné stopy, stupy duchovní, které zůstávají v časorozměru po dobu několika dní. Vytáhl čínské tajemné náčiní a vonné tyčinky.

„Co to je?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, modlitební náčiní, provedu několik obřadů, aby se objevily duchovní stopy.“

„A to je nutný?“ zeptal se dál Kapitán.

„Šéfe, není, ale je to pěkný obřad. Znáte to, mumlání nesrozumitelných slov, výkřiky, házení různých prášků a sušených předmětů do bublajícího magického lektvaru.“

„Aha, tak dělej.“

Jak řekl, tak udělal. Uběhla pohodová hodinka, během které se vypilo dost piv, sjelo větší množství drog a Pongovo představení bylo fakt pěkný. Na závěr předvedl nádherný barevný ohňostroj, ve kterém byly mlhavé stíny postav pohybujících se oázou.

„Šéfe, vidíte je, ještě tu zůstalo pár duchovních otisků jejich junk-jongů. Budeme je následovat a dovedou nás k místu, kde se ti zmrdi schovávají.“

„Dobře Pongu, za deset minut vyrážíme,“ řekl Blázen a upil z lahváče.

Luxusní terénní vůz byl opět v pohybu a Kokot zamířil po stopách mentálních otisků lupičů. Zeleň a jiné stopy života rychle zmizely a rozžhavená poušť je obklopila teplou náručí. Cesta ubíhala v poklidu, čas trávili popíjením a požíváním různých pochutin, které Kokot vytahoval ze svého zavazadla. Nemělo smysl nikterak vyhlížet do okolí, protože vůkol nebylo naprosto vůbec nic jiného než pustina, ve které občas mýjeli vybělené kostí zvířat a lidí, kteří nepřežili putování. Občas také spatřili rozpadající zbytky různých vozidel a strojů, v kterých ještě kolikrát seděly kostry posádek.

„Tak daleko jsem ještě nikdy nebyla,“ podotkla paní šerifová, když sledovala skrz okno výhled ven.

„Nikdo sem totiž dobrovolně nevstupuje,“ dodala.

Kokot zastavil.

„Co se děje?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, před námi je nějaká cedule.“

„Jaká kurva cedule?“ zahlásil opile Jack.

„S nějakým nápisem,“ řekl Pong a otevřel dveře. Vystoupili a šli se podívat ke kovové ceduli s několika průstřely, připevněné ke kovové tyči.

„Vypadá docela nově,“ konstatoval Blázen.

„Hranice pásma smrti,“ četla Urgha nápis.

„Tady začíná pásmo smrti, tisíc kilometrů široký pás, ve kterém není ani kapka vody, kromě...,“ zarazila se paní šerifová.

„Kromě čeho?“ zeptal se Jack.

„Zhruba uprostřed by se měl nacházet ranč s hostincem, který patří náboženské sektě Amonitů a mělo by to být jediné místo s vodou,“ odpověděla.

„Co to je za zmrdy?“ optal se Pong.

„Nejsou žádní zmrdi, věří, že ženy patří všem členům komunity a v poušti hledají boha. Jejich předci odešli do pouště a po dlouhém putování a velkých ztrátách na životech prý našli malý ráj uprostřed ničeho. Ale já ani nevím, kde přesně se nachází ten jejich ráj, to ví málokdo.“

„Mnohoženství, hostinec, čím dál tím líp,“ usmál se Pong a nasál pořádnou lajnu z palubovky.

„Kokote, nastartuj motor a pokračujem ve výletu, stejně je venku zasraný horko a mě se začíná motat hlava,“ přikázal Blázen, zavřel za sebou dveře a pustil klimatizaci na plný koule.

Poušť se stala ještě pustější a mrtvější, čím víc postupovali do vnitřku pásma. V jednom okamžiku ustal vítr a teplota vzrostla o deset stupňů.

„No to mě poser, jak tady mohli poutníci přežít,“ kroutil hlavou Jack, upíjel studené pivo a snažil se představit, jaký to asi muselo být, plahočit se touto smrtící krajinou poháněný pouze vírou ve svého boha.

„Nejspíš to byli pořádní magoři,“ řekla Urgha a natáhla ruku po sklenici s vínem.

„To asi byli,“ zamumlal Blázen, rozkouřil jointa a trochu v duchu přemýšlel, jestli nebyla debilita pouštět se do tohoto dobrodružství. Vždyť původně chtěl jenom navštívit několik vyhlášených bordelů. Každopádně z přemýšlení ho nic nevytrhlo a mohutné vozidlo ve vysoké rychlosti za sebou vířilo hromady písku.

Nijak nesledovali čas, ale neslábnoucí stopy je neomylně zavedli k místu, o kterém mluvila paní šerifová. Rajská oáza uprostřed smrtící krajiny. Tedy k tomu, co z ráje zůstalo, protože už zdálky viděli hejna much a vnější senzory zaznamenaly neuvěřitelný zápach, způsobený vedrem rozkládaných hoven.

„Ty vole, to mě poser, tady to vypadá na slušnej průser,“ suše řekl Pong, když přijeli k bráně, na níž usychal průjem a loupal se v plátcích na zem. Kokot vytáhl z bedny s náradím ochranné obličejové masky a rozdál je.

„Můj vůdce, asi bude bezpečnější použít prostředek k ochraně plic.“

„Podle toho co vidím, raději ho použiju,“ odpověděl Blázen, típl vajgl a nasadil masku.

„Kokote, příště budu chtít nějakou s otvorem pro jointa,“ řekl a otevřel dveře.

Do vozidla se navlil zápach.

„Panenko sfetovaná,“ vyjekla Urgha.

„Solidní smrad,“ řekl Pong a vylezl ven zkontrolovat okolí.

Velmi brzo našli první tělo kompletně pokryté rozkládajícími sračkami.

„Co to kurva...?“ zíral Blázen a žaludek mu oznámil, že s tímhle se jen tak nesmíří.

„Šéfe, ten člověk vypadá zasraně mrtvej,“ konstatoval Pong a zamířil k obytným budovám.

Nenašli nikde nikoho živého, vše bylo pokryté páchnoucí hmotou a jak velmi brzo paní šerifová zjistila, studna byla plná řídkých výkalů.

„Pane Blázen, než odsud odejdeme, musíme zkusit vyčistit studnu, protože bez vody poutníci k zdejšímu místu zemřou,“ řekla. Kapitán se nadechl, pomyslel si, že by dal brko a hlasitě uznal, že má pravdu.

„Kokote, pojd' sem, zkusíš vyčistit studnu.“

„Můj vůdce, tohle mi chvíli zabere, musím vyčerpát veškerou vodu a vyčistit vnitřek. Na pár hodin to vidím,“ řekl Kokot Kapitánovi, který pozoroval hlubinu.

„Nechápu, jak tady mohli najít vodu.“

„Šéfe, všechno je mrtvý a zničený. Veškerá zvířata a i pole, taky sem našel šedesát sedm těl v kostele. Děti, ženy, muži, starci i stařeny. Někdo se tady s tím vůbec nesral,“ přišel Pong z obhlídky.

„Zůstalo něco použitelného?“ zeptal se Jack.

„Ani hovno,“ odpověděl Pong.

„Kapitáne, zalezu zpátky do auta, tady nejsem moc platná,“ řekla Urgha a šla zpět do vozidla. Jack ji následoval, vlastně šli všichni kromě Kokota, který právě pustil vodní čerpadlo a začal vyčerpávat sračky ze studny.

„Kokote, až to doděláš, dopřej mrtvým pohřeb,“ přikázal ještě Blázen a zavřel za sebou dveře.

„Můj vůdce, jak poroučíte,“ odpověděl Kokot, ale jeho hlas zanikl v hučení čerpadla.

Kapitán Blázen sundal masku a rychle zapálil brko, který nechal připravený v popelníku.

„Urgho, podej mi lahváče, ať spláchnu tenhle průser, ve kterým tak pěkně plaveme.“
„Šéfe, naprosto nechápu, kde se v těch zmrdech vzalo tolik zrasnejch hoven. Nic podobnýho jsem ještě v životě neviděl. Popravdě řečeno, až teď tady sem dámě uvěřil,“ kroutil hlavou Pong a rýsoval na stole lajny.
Započala opět menší párty, protože bylo potřeba nějak zabít čas.

„Můj vůdce, čistá a pitná voda zase teče a mrtví jsou pohřbeni,“ otevřel Kokot dveře.
„Di do hajzlu s tím smradem, nelez sem,“ vykřikl Pong.
„Omlouvám se, jen sem chtěl říct, že zadané úkoly mám hotové,“ pověděl Kokot.
„Fajn, tak se di umejt, tady se o zbytek postará příroda,“ řekl Blázen a zavřel prudce dveře robotovi před nosem. Za chvíli však byli zase na cestě a duchovní otisky pronásledovaných je vedly do stále hlubších hlubin pásma smrti. Mezi posádkou zavládlo ticho, protože nálada pařit skončila a započala absolutní cestovní nuda.

„Šéfe, stopy se rozdělují,“ prořízl mlčení v jednu chvíli Pong.
„Cože?“ ozval se ospalý hlas.
„Můj vůdce, má pravdu, jedny stopy se oddělily a míří kamsi stranou do pouště,“ řekl Kokot.
„Tak se po nich vydej a až na něco narazíš, probud' mě,“ odpověděl Blázen. Nastalo opět ticho, vozidlo zatočilo a kodrcalo dál po kamení a štěrku.
Uběhlo několik dalších nudných dlouhých hodin než auto zastavilo.
„Co se kurva děje?“ otevřel oči Pong.
„Jsme u nějakého opuštěného starodávného osídlení,“ oznámil robot a silné světlo reflektorů ozařovalo ruiny domů, které se táhly do dálky a mizely ve tmě.

Blázen otevřel dveře a vystoupil.
„Ty vole, tady je úplně jinej vzdušek. Kokote, zůstaň za volantem, jed' pomalu za námi a sviť na cestu. Porozhlídneme se a uvidíme, kam nás stopy dovedou.“
„Šéfe, rád se projdu na čerstvým vzduchu,“ zkoumal Pong okolí a nebezpečí nikde neviděl.
Skupina dobrodruhů vylezla ven, šla před vozidlem a v jasné záři dálkových světel prohlíželi zbořeníště. Nikde nebylo ani památky po jakémkoliv náznaku technologií, samý kámen, dřevo a zase kámen.
Další problém nastal, když si uvědomili, že stopy po několika smyčkách a odbočkách jakoby něco hledaly. Vyvedly je z troskek města a zaměřily opět do pustiny.
„Co tady mohl hledat?“ zeptala se paní šerifová.
„To nevím, utáboříme se a ráno pořádně porozhlídnem,“ řekl Blázen a šel Kokotovi vysvětlit, že přesně tady u týchle ruiny prožijou zbytek noci.
Nikdo z nich nezaregistroval dvě oči, které je ze tmy pozorovaly. Jedno mrklo.

„Šéfe, objevil jsem malý pramen vody, jenž vyvěrá ve staré svatyni. Tam je tolik zlata, až oči přecházejí,“ probudil Kapitána hlas.
„Cože, jaký zlato?“
„Šéfe, prostě hrozná hromada zlata,“ odpověděl udýchaně Pong.
„Ty vole, tak mě tam doved',“ řekl otráveně Blázen a těžce zvedal prdel z luxusní vodní matrace. Na stolku už stál vychlazený lahváč a Kokot smažil míchaná vejce s pravým italským parmezánem. Jack už měl otevřenou láhev skotské, Pong chystal lajny, takže se Kapitán posadil k pivu a začal motat brko.
Paní šerifová pila s Urghou víno a obě si žensky rozuměly. Rozebraly problémy s mužskejma, kámoškama a tak různě vedly dívčí řeči.

Slunce už značně páliło, když dorazili před vchod do prastarého chrámu.
„Šéfe, opatrně za mnou a sklonit všichni hlavy,“ řekl Pong a vstoupil úzkými nízkými dveřmi do svatyně.
Skutečně nelhal, kupolovitá místnost skrývala podél stěn neskutečný množství zlatých předmětů, které se blyštily v proudu světla pronikajícím z otvoru ve stropu. Uprostřed místnosti byla zlatá nádoba na zlaté noze, ve které vyvěral ze zlaté trubičky drobný proud vody.
„Co to kurva...? Jaktože to tady nikdo nevykradl?“ divil se Blázen, zapálil brko a obcházel kolem zlatých předmětů. Některé bral do ruky a potěžkal je.

„Ty vole, to je fakt pravý zlato a je to zatraceně divný,“ dumal a mocně dýmil.
„Nechme to být, zlato není naším cílem,“ řekla paní šerifová, která se necítila úplně ve své kůži.
„Kapitáne, souhlasím s ní,“ přidala se Urgha.
„No jo, ale to zlato by vyřešilo všechny vaše problémy,“ pověděl Jack a mocně upil. Kapitán Blázen přemýšlel.
„Šéfe, tohle bude úschovna z kategorie ‚*prokletý zlato*‘,“ ozval se Pong a ukazoval na hromadu kostí.

Blázen si byl hned vědom toho, že tenhle nález by přidělal jenom další problémy, tak se rozhlédl po skupince a odhodil zbytek brka na zem.

„Serem na to, po tomhle zlatu nejdem, chudý fakt nejsme, pokračujem v cestě. Musíme najít ty zasraný vrahy,“ řekl a nadzvedl nohu, aby vajgl rozmáčkl.

„Nene, prosím, nechte to brko být, já ho dohulím,“ ozval se odnikud najednou neznámý nakřápnutý hlas. Pong ihned vytáhl meč.

„Schovej to Pongu, kdybych chtěl, tak už jste dávno mrtví,“ promluvil znovu hlas a za kostmi se zavlnil vzduch, ze kterého vystoupil starý shrbený muž v sešlém oblečení, opírající se o velkou dřevěnou hůl.

„Vy ste kurva kdo?“ zeptal se Pong a uschoval meč, protože ucítil jistou energii, kterou cítil naposledy v šaolinském klášteře.

„Jsem místní poustevník, který jenom hlídá poklad, aby ho někdo neukradl,“ odpověděl poustevník a těžce se shýbal pro ležící vajgl.

„Člověče, vyserte se na to, jestli si chcete zahulit, tak tady máte čerstvý brko a neserte,“ podal mu Blázen jointa, kterého právě ubalil a rovnou začal motat dalšího.

Starý poustevník zapálil kouření a slastně vdechoval kouř.

„Šedesát let sem neměl prda, ani jednoho zkurvenýho prda. Kořalka by náhodou nebyla?“ slastně pověděl muž.

„Ale tovíšžejo,“ zasmál se Jack a nabídl láhev. Stařec po ní hmátl a vyžahl asi půlku obsahu.

„Ty krávo,“ vypadlo z původního vlastníka flašky.

Když poustevník napojil tělo, Kokot rozestavil stolky se židlemi a připravil malý piknik s jídlem, lahváči a drogami.

„A co vy tady vůbec děláte,“ zeptal se velmi spokojený stařec.

„Jdeme po stopách padouchů a jedny nás zavedly do těchto všemi bohy opuštěných míst,“ řekl Blázen.

„Já jsem si říkal, že vaše přítomnost bude mít souvislost s nedávnou návštěvou jednoho zasranýho jezdce,“ odpověděl poustevník, napil se piva a ořel pěnu z vousů.

„Viděl si ho?“ promluvila Urgha.

„Nádherná samičko, viděl a musel sem před ním schovat toto místo s poklady. Přijel jenom kvůli zlatu a šmejdlil kolem pěkně dlouho. Jako bych ho neznal, šmejda jednoho,“ vysvětlil poustevník a labužnický pokuřoval brko.

„Vy ho znáte?“ podivil se Blázen.

„Znám je všechny. Sedm zasraných jezdců sračkokalypsy. Kde se zjeví, tam zůstanou zasraní mrtví a puch, ze kterýho se poserete.“

„To by souhlasilo,“ podotkla paní šerifová.

„Neví se odkud přišli, či kde se vzali, ale putují krajinou odnepaměti a páchají všelijaké zasrané zlo. Například mě zasraně ublížili, když vyvraždili rodnou vesnici a zasraně nechutně zabili mé rodiče před mým zrakem. Pak mi jeden z nich hovnem vypálil oko, abych si je prý pamatoval dokud nezemřu,“ vyprávěl poustevník, zvedl dlaň k obličejí a chvíli kroutil prsty, dokud nevyndal skleněné oko.

„To muselo bolet,“ uznale ocenila poustevníkovu odvahu Urgha.

„Teda bolelo, nechali mě ležet ve spáleništi domova a mysleli si, že do pár dnů budu mrtev. Ale já jsem v sobě objevil sílu, která mě donutila přežít a tak sem se plazil dnem i nocí, dokud sem nezjistil, že se plazím špatným směrem a já se doplazil pěkně zasraně do prdele. V tu chvíli zasáhla vyšší moc, když mě našel mnich a zachránil můj bídný život. Kvůli němu jsem se stal mnichem a nyní ke stáru mě pověřili ochrannou týhle zasraný svatyně.“

„Pěkněj příběh, ale s těma zasranejma jezdcema nám asi moc nepomůžete, co?“ zamručel opilý Jack.

„Ale to víš že jo, panáčku,“ zařechtal se stařec a nalil sám sobě plnou sklenici kořalky, kterou do sebe kopnul.

„To velmi rád slyším, tak povídej staříku,“ nastražil Pong uši.

„Pozorně poslouchajte, protože pátrání po tajemství, kterak zabít zasraný jezdce, jsem zasvětil většinu svého mizerného zasraného mnišského života. Nikdy sem nechtěl žít jako mnich, chtěl jsem fetovat, chlastat, šoustat a sežrat všechno aspoň trochu sežratelný. Ale stalo se a jako člen řádu jsem získal přístup do všelijakých knihoven s prastarými svitky, ve kterých jsem po mnoha letech pečlivého a zdouhavého bádání našel recept, jak se dostat těm sráčům na kobylku. Ale bude to chtít hodně kreativního zabijáka.“

„Kurva povídej,“ odsekl napjatý Pong a nasál mocnou kobru pika.

„Myslíš, že ty seš ten pravej?“ zeptal se poustevník.

„On? Rozhodně, bojovník jako von se rodí jednou za tisíc let. Všichni, kteří se s ním setkali, to chvíli před smrtí tvrdili. Tedy pokud dostali příležitost promluvit,“ vychválil Kapitán Ponga.

„Hm, to rád slyším a věřím, že lidi, který hulej takovej parádní sajrajt jako vy, nikdy nelžou. Můžu si dát lajnu?“

Pong nachystal mnichovi lajnu a rovnou mu dal i vizitku, kdyby náhodou sehnal někoho, kdo by ho vystřídal, aby se ozval a přijel na Havaj.

„Fajn staříku, teď nám pověz jak ty zmrdy zabít,“ zakončil Číňan chvíle zábavy.

„Nadržžený zabijáku, tak já ti povím, co jsem našel napsaný na jednom starém kusu ovčí kůže. Nebylo jich původně sedm, ale osm, protože jistému statečnému bojovníkovi se podařilo jednoho ze zasraných jezdců zabít, než byl zbylými zabít.“

„A jak se mu to kurva...?“ skočil do vyprávění Pong.

„Mlč, dostanu se k tomu. Bojovník se ukryl v odpadní žumpě hospody, kde byli jezdci ubytováni a několik dní čekal, než se půjde někdo z nich vysrat. Víte, oni příliš do záchodů nesorou, protože většinu hoven vyplývají během svých zločinů, ale jednou za čas to na někoho z nich přijde a musí se vysrat do hajzlu. Ten odvážný muž v tý žumpě čekal hodně dlouho, viděl hodně prdelí a spadlo na něj hodně hoven, ale dočkal se a jeden ze zasraných se usadil. Pověst vypráví o nekonečně dlouhém proudu řídkého průjmu, který trval rovných 42 minut a hladina sraček v žumpě stoupla o 74cm, v nichž se hrdina málem utopil. Našel však svoji rovnováhu a přes veškeré obtíže dlouhou naostřenou tyčí zaútočil na obnažený řitní otvor, který byl okován kolem dokola. Dřevěné ostří natlačil hluboko do dutin jezdcových, ten ho v poslední křeči zaplavil směskou krve a výkalů, jež utvořily smrtící prudce kyselou a leptavou směs. Odvážnému bojovníkovi se ještě podařilo dostat ven, kde ho dorazili zbylí jezdci.“

„Tak to je hustý,“ suše konstatoval Jack, dopil láhev a otevřel novou, protože měl pocit, že starý vypravěč bude mít zase pořádnýho sušáka.

„Dost hustý, rád zabívám jídelní hůlkou zaraženou do prdele, tohle je pro mě úkol jak vyšitej,“ nadšeně pronesl Pong a natáhl další lajnu. „Šéfe, kdy vyrazíme?“

„Zítra ihned po svítání, musíme ještě dopít otevřený flašky,“ rozhodl Kapitán a zapálil joint.

„Jezdci stejně jedou do města ES, jediného místa na týhle bohem potrestaný planetě, kde jsou skoro jako doma,“ zamručel mnich poustevník a začal poklimbávat. Po pár minutách se ozvalo velmi hluboké chrápaní spojené s mlaskáním.

„Do jakého města ES?“ zkusil ještě zjistit Pong, ale odpovědi se mu nedostalo.

Ráno bylo krásné, slunce osvítilo prastaré chodby a do místnosti s pokladem vstoupilo světlo.

„Doprdele, to sem ještě nezažil,“ probudil se na židli stařec s mocnou slinou ve vousech.

„Vostrá pártý staříku. Musíme se ale rozloučit a pokračovat v naší cestě. Nechám ti tady všechno vybavení, ať můžeš usadit pohodlně prdel a nějakou zásobu hulení, chlastu a perníku,“ ukázal Blázen na hromadu bedem, které vyskládali podél stěn.

„Ty vole, dík,“ poděkoval poustevník a dopil větráka.

„Nemáš vůbec zač, my sme dlužníci,“ odpověděl Blázen, otočil se a vyšel ven.

Nasedli do svého pohodlného vozu a vyrazili po stopě, která pomalu začínala mizet.

„Nemáme už mnoho času,“ řekl Pong, stáhl z palubovky lajnu a otevřel orosenýho lahváče.

Skoro dva dny následovali stále méně a méně viditelné mentální otisky zasraných vrahů, za nimi zůstávaly v poušti pohozené prázdné láhve, obaly od potravin a sem tam vítr odnesl prázdný dýlerák. Avšak na konci své poutě spatřili jednoho rána na obzoru siluetu komínů, továren a všelijakých domů. Pojízdny samohyb řízený Kokotem je dopravil ku hranici města, které je

přivítalo starou oprýskanou cedulí s nápisem „Vítejte v městu ES. Počet obyvatel: podle momentální situace“, pod kterou ležela hromádka kostí a několik vybělených lebek. „No ty pyčo,“ okomentoval scénu Pong, vytáhl meče s brouskem a začal ostřit ostří.

Vjeli do špinavého města s nedlážděnými ulicemi plných nepořádku, hořících sudů s odpadem, podél stěn domů obložené spícími či souložícími postavami u nichž se nedalo rozeznat pohlaví. Nad tím vším se vznášel špinavý dým a všude byl cítit zápach hnijících zbytků, moči a výkalů. Šarvátky a bitky na každém rohu, taktéž se nedaly přehlédnout pistolové souboje na život a smrt, které probíhaly před zábavními podniky.

„Šéfe, tohle místo je svým způsobem ráj,“ zasmál se Pong a vůbec ho neděsilo kamení, které dopadalo na pomalou jedoucí vozidlo. Kokot se hodně snažil, aby někoho nepřejel, ale i tak občas automobil poněkud zvláště nadskočil. Otisky zasraných jezdců zmizely.

„Šéfe, budeme muset pátrat.“

„To budem muset, ale nejdřív vypátráme nějakou slušnou podnik, ve kterém se ubytujeme a zapaříme. Ideálně bordel, samozřejmě,“ řekl Blázen a odklepl popel do popelníku.

„Můj vůdce, chvíli budu jezdit kolem dokola. Třeba narazíme na něco vizuálně zajímavého. Když ne, zkusím se někoho opatrně zeptat.“

„To bude rozumný,“ zamručel Pong a začal leštit meč.

Kokot jezdil ulicemi a v zadýmeném vozu si posádka užívala zašpiněný výhled. Nezničitelná skla odolávala úderům různých předmětů a rozmazaná hovna šla naštěstí umýt ostříkovačem skel.

Už to vypadalo, že Kokot bude muset zastavit a stáhnout okno, ale náhodou zastavili u velkého dřevěného plotu se strážnými věžemi a velkým nápisem „Bezpečné místo“.

„Šéfe...?“

„Pongu, zkusíme to tady, i v nebezpečném městě potřebují desperáti bezpečí a bezpečí si zaplatíš,“ dumal Blázen a otočil pozornost ke Kokotovi.

„Zajeď támhle do toho drive-in. Zeptáme se u okýnka.“

„Můj vůdce, rozkaz,“ odpověděl Kokot a zajel s vozem k zamřížovanému oknu s velkým zvonkem. Blázen zazvonil.

Krycí desku někdo odsunul a v otvoru se objevila tvář s páskou přes oko.

„Co chcete?“

„Poskytujete bezpečný ubytování?“ zeptal se Kapitán.

„To je otázka, co si pod tím pojmem představujete,“ zazněla odpověď.

„No, jakože přijdeme na místo, kde nám poskytnou kvalitní ubytování, chutnou stravu, bohatě zásobený bar a ideálně i bordel, kde mohou počestní pánové v klidu ulevit od stresu a napětí. Vše samozřejmě za nadstandardní ceny s nadstandardní obsluhou.“

„Hm a máte na to?“ prohlíželo si oko Kapitána.

„Karty nebo šeky berete?“ řekl Blázen a ukázal pár platebních karet.

„Ste se posrali?“ rozčílilo se oko.

„Zkusil sem to,“ řekl Blázen a šáhnul do kapsy. Vytáhl malý pytlík, ze kterého vysypal hromádku kamení a kovů.

„Občas se hodí mít sebou špetku drahokamů a velmi vzácných kovů,“ otočil se k posádce, která nechápala.

„Co tohle, je to lepší?“ ukázal dlaň oku v otvoru.

„Hm, to už je lepší, ukažte mi ten nejmenší šutrák,“ ukázal tetovaný prst na malý krystal a otevřel malé šuplátko. Kapitán dal kamínek do šuplíku a zavřel ho.

„Ty vole, to je perník,“ ozval se radostný hlas a velmi hlasité šňupnutí.

„Poznal to šmejď jeden,“ zachechtal se Pong.

„Pánové, takovou kvalitu sem neměl ani nepomatuju,“ řeklo rozšířené oko se slzou na krajíčku.

„Dejte mi támhleten kámen a můžete tu zůstat týden. Dám vám nejlepší parkovací místo a o ubytování si řeknete na recepci, já jim zavolám, že přijeli vážení hosté,“ řeklo oko a zavřelo otvor. Vyjel šuplík a v něm byl papír s číslem. Velká vrata se s mohutným rachocením otevřela a Kokot vjel dovnitř.

Byli v uklizeném a čistém prostranství vysypaném pískem. Jako prvního si povšimli nádherných barevných květin. Spousty květin. K vozu přišla polonahá dívka, která sebrala Kapitánovi očíslovaný lístek.

„Druhá řada vlevo,“ řekla a krásně se usmála.

„No ty pičo,“ konstatoval Pong.

Kokot zaparkoval vůz, ke kterému okamžitě přiběhly lepě oděné ženy s kyblíky, hadry, utěrkami a různými čistícími prostředky a začaly omývat karoserii.

„No ty pičo,“ řekl Pong a vystoupil.

„Holky, jste k mání?“

„Ty náš broučku, až se ubytujete a otevřete účet. Už na vás čekají, rychle se rozkřiklo, že přijeli bohatí hosté,“ odpověděla jedna z dívek a odlepila kozy z předního skla.

„Výborně, Šéfe...?“

„Jo, Pongu, jdi napřed. Určitě tě nějaká slečna dovede k recepci, já jdu hned za tebou,“ odpověděl Blázen a začal motat brko. Prostředí se mu celkem líbilo, všechno bylo takový vyvoněný oproti městu za vysokou zdí. Zaparkované stroje jasně naznačovaly, že všichni hosté jsou pracháči, akorát to nebudou obchodníci s banány a pomeranči. Zapálil joint a zhluboka potáhl.

„Krásně voní, už dlouho sem necejtil takovej smrádek,“ promluvil kdosi.

Kapitán se otočil a spatřil černého chlapíka s dredy v padnoucím koženém saku.

„Dovolte, abych se představil. Jmenuji se Bob a obchoduji s banány a pomeranči.“

„Ehm, cože?“ zarazil se Blázen a odklepl popel.

„Chápu, že to vypadá divně, banány a pomeranče na tomto divném místě, ale i tady je po nich řádná scháňka. Vozím je sem z farem na Marsu,“ vysvětlil Bob.

„Jo ták, já jsem Kapitán Blázen,“ zasmál se Blázen a nabídl jointa. Bob po něm hladově hmátl a podivil se.

„Ten Kapitán Blázen...?“ lačně potáhl.

„Jo, přesně ten,“ odpověděl suše Kapitán.

„Neuvěřitelný, jste už ubytovaní?“

„Ještě ne,“ řekla Urgha, která nesla své luxusní kufry.

„Áách, Hungská krasavice, potěšení na mé straně, jmenuji se Bob,“ představil se Bob a bylo vidět, že ho tyto samice nejspíš solidně rajcujou.

„Já nejsem jednoduchá ženská, se mnou bys byl pořád jenom v průseru,“ vycítila sympatie Urgha a nepodala mu ruku.

„Hungská děvko, já vím, že to s váma není jednoduchý, ale serem na to, zaplatím si jinou děvku. Pojdme se ubytovat,“ s lehkým zklamáním v hlase řekl Bob a vyrazil po cestě vysypané bílým jemným šterkem. Jejich vůz se začínal lesknout jako nový.

Došli k plážovému baru s bohatým výběrem a sympatickou obsluhou.

„Přivedl jsem Kapitána Blázna,“ řekl černoš.

„Bobe my, už víme, že přijel významný host,“ odpověděla obsluha nahoře a dole bez.

„A víte vy, kdo to je?“

„Bobe, umíme používat Internet a kromě toho, jejich zboží tady prodáváme. Pong to ocenil a já mu slíbila, že až budu mít po šichtě, zjistím, přes koho to berem a přijdu za ním. Pane Kapitáne, účet je otevřen a presidentský apartmán nachystán.“

„Pong je tu s váma taky, ja to jeho zboží miluju. Pong & Co., má oblíbená značka, která má fakt velkého ducha,“ rozšířili se zorničky Bobovi.

„Jo to má, je můj osobní strážce,“ řekl Blázen a zapálil brko.

„Doufám, že se večer uvidíme, musím už letět na obchodní schůzku,“ odpověděl Bob a rychle se vypařil.

„Musím se jít vysrat, dovede nás nějaká dáma k našemu apartmá?“ řekl Kapitán slečnám recepčním.

„Hned tu někdo bude a dejte si na něj pozor, je to zmrld,“ pověděla dívka a zatřepala kozičkami.

Kapitán Blázen v rychlosti ocenil nádheru ubytování a ihned běžel na záchod.

„No to mě poser, tady je i vyhlídka na město,“ ozvalo se z toalety a hned potom otrásl vzduchem mohutné uvolnění svěračů. Ventilátor spustil otáčky do plného výkonu.

Kdosi silně zaklepal na dveře.

„Moment,“ zařval Pong a zvedl se od lajn. Než však stihl dojít ke vstupu, ten se otevřel a vstoupil tlustý muž s několika mohutnými ochránci.

„Kurva, o co jde...?“ sápal se Pong po meči, ale tlustých ho zarazil.

„Pane Pongu, v klidu, jmenuji se John Bimbo a patří mi tento podnik, přišel jsem se jenom představit a vytáhnout veleváženého pana Kapitána Blázna do soukromého salonku.“

„Aha, to je jiná, já jsem jeho osobní strážce a předpokládám, že se mě pozvání také týká,“ uklidnil se Čínan a schoval zbraň.

„Samozřejmě pane Pongu, pozvání platí pro vás všechny, včetně těchto dvou nádherných žen. Stejně s váma chci mluvit o obchodu, perník společnosti Pong & Co je tu velmi oblíbený a při této vzácné příležitosti bych si rád domluvil přímé dodávky a zbavil se tudíž otravného prostředníka.“

„To probereme u společného stolu,“ zavoněla chodbou čerstvě odpálená marihuana.

„Kapitán Blázen osobně,“ vzdechl Bimbo a natáhl ruku k pozdravu.

„Těší mě, takže vám to tady patří, jo?“ usmál se Kapitán a vyfoukl mocný dým.

„Patří, teď pojďme do salonku, občerstvení a zábava již čeká,“ setřel John opocené čelo a náznakem úsměvu od ucha k uchu ukázal zčernalé zuby.

„Urgho, neměly bychom začít konečně pátrat po těch zasraných zlodějích? Vždyť pořád jen cestujeme a paríme všude, kam dorazíme,“ zeptala se nesměle paní šerifová, když kráčeli pár metrů za Kapitánem a Johnem.

„Patří to k našemu životu a podnikání, uvidíš, že všechno dobře dopadne,“ usmála se Urgha, ale paní šerifová příliš klidu nenabyla.

„Co si to tam holky ševelíte?“ otočil se Jack a v ruce držel zpola plnou láhev.

„Vůbec nic,“ odpověděly současně.

O pár minut později se ozval hlasitý křik.

„Kapitáne Blázne, Kapitáne Blázne!“ běžel k nim Bob.

„Nazdar Bobe,“ začal Kapitán zdvořilostní řeč, ale Bimbo ho přerušil.

„Vypadni šmejde, peníze si dostal a teď se běž věnovat svý zelenině.“

Dva ochránci se postavili před Johna a zastavili Boba.

„Mazej pryč,“ řekl jeden a nevrle se díval po černochovi.

„Vy ste zmrdi,“ zamručel Bob a nasraně odběhl.

„Proč tak přísně?“ zeptal se Blázen.

„Protože je to zmrd, kterej nám váš perník prodává zkurveně draze a navíc obchoduje s banánama a pomerančema,“ odpověděl John Bimbo.

„A to je nějakej problém?“ ozval se Pong.

„Pro nás jo,“ řekl suše John a zapálil tlustý doutník.

„Tak jsme tady,“ zastavili a majitel pyšně ukázal na pozlacený dům postavený v jakémsi mimozemsko-kubistickém stylu.

„Ty vole,“ konstatoval Blázen, když zrakem sjížděl hranatou a velmi nepravdělnou stavbu.

„Stálo mě to balík, ale postavil to jeden slavnej stavitel, kterej si tak odpracoval svoje dluhy z hazardu,“ pyšně řekl tlustých, až se mu zavlnil podbradek.

„Nebojte se, vevnitř je to normální,“ dodal s úsměvem.

Nelhal, protože vnitřek vypadal jako podnik pátý cenový skupiny s tak těžkým vzduchem prosyceným kouřem a jinými výpary, že by se dal krájet.

„Něco takovýho sem dlouho neviděl,“ konstatoval Blázen a rozhlížel se.

„Nebojte se, všechno je nejvyšší kvality a jsou zde jenom nejbohatší nejvýznamnější hosté a vládci města ES. Ale víte jak, všichni sem jezdí kvůli duchu místa a i ti úspěšní si chtějí bezpečně užít,“ řekl tlustý John a vedl je do salonku, kde již bylo hodně lidí a stoly prohýbající se pod tíhou občerstvení.

„Pičo, bude zase pařba,“ zaradoval se Jack a okamžitě zamířil ke stolu s různorodými láhvemi.

Veselice probíhala ve známém duchu společenské zábavy s hromadou fetů, chlastu a děvek. Nikdo by nečekal, že dojde k nečekanému přerušení, ale stalo se. Zvenku zazněla hlasitá rána a hned po ní

šílený řev. Účastníci sešlosti na krátkou chvíli utichli a pak se vyřítili ven. Spatřili něco, jenž je celkem překvapilo.

Před zbořenou a hořící branou stál frajer s obnaženou prdelí a vše kolem sebe kropil nesmírnou dávkou agresivních výkalů, které leptaly vše, na čem ulpěly. Z živých bytostí, které zmatené pobíhaly všude kolem vukol, odpadávaly kusy masa a kůže. Zrovna, když vyšel ven Pong s Bláznem, vjelo branou dalších šest mužů na železných ořích a Bob jim běžel vstříc.

„To jsou oni, to jsou oni! Zloději, kteří vykradli naši malou banku a zabili většinu mužů,“ ukazovala šokovaně paní šerifová na zasraný zmrdy, kteří také stáhli kalhoty a přidali se k útoku.

Gorily Johna Bimba nedoběhly daleko, protože proud sraček je rozleptal na kost a pana majitele začala jímat jistá úzkost.

„Pongu, mám takovej pocit, že právě kvůli nim tu jsme,“ otočil se Kapitán k Pongovi, koukal na něj a kouřil brko.

„Šéfe, já vím a jsem připraven,“ odpověděl Pong a vytáhl svoje ocelové jídelní hůlky.

Pong začal mumlat nějaké čínské kung-fu zaklínání a během krátké chvíle se kolem něj vytvořila blyštivá záře, ve které povznesl tělo metr nad zem. Světlo kolem něj zesilovalo, až dosáhlo záře mladého slunce, aby ve fialové explozi zhaslo.

„Co to kurva...“ zíral Blázen na sedm Pongů, kteří před ním začali cvičit jídelními hůlkami.

„Šéfe, to je speciální kungfu kouzlo, který mi umožní rozpolcení do tolika postav, kolik je nutný. Ale čím víc těl tím kratší efekt, takže teď mám asi hodinu, abych je všechny dostal,“ řekl původní Pong a šel k duplikátům.

„Ty vole,“ podívil se Jack a nebyl jediný.

Pongové vymysleli jednoduchou strategii a společně z různých směrů zaútočili na zasraný hovnaře. Bystře uhýbali proudům sraček, kterými je zkoušeli útočníci zasáhnout. Podařilo se jim dostat natolik blízko, že všichni jezdci až na jednoho museli natáhnout kalhoty a postavit se rozjetým kung-fu mistrům. Ten poslední kryl záda.

Započala brutální řežba, během které Pongové odráželi svými hůlkami útoky obouručních mečů a dalších chladných zbraních, kterými byli poslové hovnové apokalypsy vybaveni.

„A mám tě,“ ozval se brzo radostný výkřik jednoho z Pongů, kterému se podařilo proklouznout pod jedním z jezdců a vrazit mu hůlku do prdele. Jeho radost přeřval silný výkřik bolesti zraněného zmrda, které přešlo ve skučení a bolestivou smrt.

„Dostal prvního,“ zasmál se Blázen a podíval po vyděšeném Bimbovi. V tu samou chvíli mrtvé tělo jezdce vybuchlo v mohutné explozi sraček, před kterými úspěšný Pong neunikl a rozpustil se.

„Pongu...?“ vykřikl Blázen.

„Šéfe, všechno mám pod kontrolou!“ ozvala se odpověď a páchnoucí řežba pokračovala.

V následujícím čase se ozvalo dalších pět velkých explozí, které ještě víc zdevastovaly už tak zničený podnik a John Bimbo se musel posadit na židli, kterou mu přinesl jeden ze strážců.

„To je průser,“ opakoval stále dokola.

„Dáte uklízečkám mimořádnou odměnu a za pár dnů to tu máte zase jako ze škatulky,“ odpověděl Blázen a sledoval pravého Ponga, který se dvěma zbývajícími kopii tančil okolo posledního zasraného jezdce.

Jeden z duplikátů dostal přímý zásah a na místě se roztekl, zbývající toho využil a pokusil se přímo zaútočit na jezdcův anál. Bohužel však netrefil správné místo a zarazil hůlku do levé hýždě. Pořádně hluboko, ale ani to ho nezachránilo před smrtí hovnem. Zůstal už jen pravý a poslední Pong.

„Zmrde, zmrde, zmrde, zasraný zmrde,“ suše prohlásil a drsně šnupl přímo z hrany dlaně pořádnou kobru perníku. Odplivl slinu a rozeběhl proti zraněnému zasrancovi, který se pokoušel vytáhnout hůlku z levé puky. Pong kolem něj zakroužil jako Sundánský tygr z planety Sundán před poslední smrtícím úderem zraněné kořisti, poškádlil jej několika citlivými zásahy hůlkou do očí, uší a nosu. Oslepený jezdec zařval a Pong toho využil, aby předvedl poslední taneční kreaci, kterou zakončil elegantním a filmově zpomaleným zaražením jídelní hůlky do špinavého nechutně chlupatého prdelního otvoru.

S vítězoslavně roztaženýma rukama mířil k Bláznovi a za ním vybuchla poslední mohutná exploze hoven.

„Šéfe, tak to bysme měli. Paní šerifová je jistě spokojená s odvedenou pomstou,“ zasmál se a vzal Kokotem nabídnutého oroseného lahváče, kterého zkušeně otevřel zubama.

„Tak tady ho máte, pane Bimbo,“ přivedl jeden z podnikových ochránců vyklepaného černocho.

„Čeho si chtěl kreténe dosáhnout?“ zeptal se nevrlý John Bimbo.

„Ja, já, já...“ mekotal Bob.

„Šéfe, mám ho vyslechnout?“ zeptal se Pong.

„Myslím, že to nebude potřeba, on dobře viděl, co umíš,“ řekl tlustý majitel a pronikavě sledoval Boba.

„Oni, oni mě slíbili,“ začalo z něj padat jak z chlupatý deky.

„Co ti kurva slíbili?“ ozval se jeden ze strážců.

„Že mě udělají osmým jezdcem.“

„No a co si měl kurva udělat?“

„Měl sem vás zradit a zaměstnat hlídače, aby se mohli nenápadně přiblížit k bráně,“ rychle ze sebe vyhrkl.

„A tomu si jako uvěřil? Ty seš fakt jenom blbej obchodník s banánama a pomerančema, žádněj zkurvenej poctivej dýler,“ plivl John Bobovi do tváře velmi hutný a černý hlen.

„Zbavte mě toho odpadu,“ dodal, těžce se zvedl a odešel.

„Pongu chceš?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, poražený a ponížený ubožáky nezabíjím,“ řekl Pong a dopil láhev piva.

„Bude to muset udělat někdo z vás,“ otočil se Blázen k ochráncům, kteří již vytahovali těžké obušky.

„Přeju ti krásný sraní, debile,“ řekl Bobovi a odešel.